

Medlems Opmærksomhed paa tvende Cirkulærer fra Indenrigsministeriet, af hvilke det ene er af 30te November 1852 og det andet af 26de Marts 1861, hvori det med meget tydelige og klare Ord siges, at dette fastholdes, indtil det bevises, at det ikke er saa. Det erede Medlem er neppe heller ubekjendt med, at der er et andet Forhold, som ligger det her omhandlede meget nær, hvor det Samme gjælder. Og det er nemlig det Tilfælde, at en Gaard er bleven udparcelleret, uden at nogen af de Parceller, der have over een Tønde Hartkorn, er bleven betegnet som Hovedparcel. I saa Tilfælde har det bestandig været fastholdt, at, indtil man beviser, at en af disse Parceller var Hovedparcel, bleve de alle at betragte som Hovedparceller. Jeg kan tænke mig, at det erede Medlem maasse vil indvende imod disse mine Bemærkninger, at de nævnte Cirkulærer angif Selveiergods, og jeg vil derfor strax sige, at i saa Henseende er Fremgangsmaaden og bør Fremgangsmaaden være ens lige overfor Godseiere og Selveiere.

Hvad det Forslag, som er stillet af Mindretallet, angaar, da skal jeg, forsaavidt dets § 3 gaar ud paa at forbyde Undtagelser ved Bevillinger til Udstykning fra Udstykningslovgivningens Regler, medmindre en Landvæsenkommission har erklæret, at Gaarden kan taale det, endnu blot gjøre den Bemærkning til, hvad der for Dyrigt allerede tidligere derom er bemærket, at jeg finder, at det vilde være at paalægge Folk et Besvær, som der neppe er nogen tilstrækkelig Grund til at paalægge dem, og det tilmed en Besværighed, der navnlig vilde have Betydning i Retning af Beføstning. Det er allerede befofsteligt nok nu at faae endog den simpleste Udstykning i værkfat, og skulde det først blive nødvendigt for at faae en saadan Udstykning bragt tilveie, at der skulde holdes en Landvæsenkommissionsforretning, saa er jeg overbevist om, at Udstykningslovgivningen i de fleste Tilfælde vilde strande paa Beføstningen ved at skulle lade en Landvæsenkommission erklære sig over Sagen, forinden Udstykningslovgivningen kunde i værkfattes.

Jeg skal ikke nu opholde mig videre ved Lovforslagets § 3, da jeg jo har erklæret, at jeg, hvis Udvalgets Endringsforslag til § 6

vedtages, vil finde mig i at lade den falde. Men det erede 6te Kongevagte Medlem (Udsig) fremsatte imidlertid i Dag en Kritik over den nævnte Paragraf, som jeg dog ikke kan lade staa hen uden at modsige den. Han mente, at der ikke var nogen tilstrækkelig Grund til at overføre Udstykningslovgivningens herhenhørende Bestemmelser paa Umdelingsretten. Heri er jeg ikke enig med det erede Medlem. Naar han til Forsvar derfor anførte, at de paagjældende Bestemmelser i Udstykningslovgivningen kun havde det Motiv at bringe Matrifelvæsenet i Orden, da er dette neppe rigtigt. Nei, Motivet til de omtalte Bestemmelser i Udstykningslovgivningen er Hensynet til at kunne føre en tilstrækkelig myndig Kontrol med Anvendelsen af Parcellerne. Og, selv om man saa ogsaa kunde sige, at det kun er for Matrifulerings Styld alene, at de paagjældende Bestemmelser i sin Tid ere trufne, saa er dette Hensyn da heller ikke uden Betydning ligeoverfor Godserne. Thi vel er det saa, at Godseierne ere ansvarlige for Skatterne og Afgifterne af Godset, men det er jo dog paa ingen Maade saa, at det almindeligvis er Godseierne, der betale alle, navnlig de kommunale Skatter. Det er Brugerne, der betale dem, og for hvem de beregnes, og man kan derfor godt sige, at der ogsaa vel kunde være Grund til at fastholde lignende Bestemmelser som de omhandlede ligeoverfor Godserne. Det erkjendes imidlertid, som sagt, fra min Side, at Bestemmelsen i § 3 vilde være noget Nytt for Godserne, og jeg indrømmer derhos, at den ikke vil være nødvendig for at føre den fornødne Kontrol med Overholdelsen af § 6, hvis Flertallets Endringsforslag til § 6 vedtages. Jeg erkjender endvidere, at jeg, naar Kontrollen skulde være fuldstændig, maatte foruden til Bestemmelsen i § 3 om Bebyggelsen tillige komme til at foreslaa, at det forbydes at leie Parcellerne paa et Gods ud til Selveiere indenfor Godset. Og i Erkjendelsen af alt dette og navnlig i Betragtning af, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at træffe en Bestemmelse som den sidste, frafalder jeg altsaa Lovforslagets § 3.

Ved at omtale § 4, Skovparagrafen, har det samme erede Medlem, til hvem der saa